

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.198 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 8 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de minister van Migratie – en asielbeleid van 7 oktober 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart te zijn geboren op 31 juli 1978 te Kinshasa en de Congolese nationaliteit te hebben.

Tevens verklaart verzoekster op 27 april 2005 het land te zijn binnengekomen en op 29 april 2005 een asielaanvraag te hebben ingediend.

Op 19 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster dient een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die op 28 juni 2005 beslist dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 4 oktober 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, thans de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 mei 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 7 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

*“ (...) in toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **ontvankelijk is doch ongegrond**.*

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Op 29.04.2005 vroeg betrokkene asiel aan. Haar aanvraag werd op 29.06.2005 'ontvankelijk' verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (=CGVS) en werd tevens door het CGVS ten gronde onderzocht. Op 06.10.2006 nam het CGVS de beslissing 'niet erkend', aan haar betekend op 09.10.2006. Op 24.10.2006 tekende betrokkene beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (heden de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Dit beroep is thans nog hangende.

De advocaat van betrokkene haalt verschillende argumenten aan waarmee zij het verblijf van betrokkene wil geregulariseerd zien. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het heeft over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat uit deze aanvraag art 9.3 niet kan worden opgemaakt welke elementen nu precies bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Zo haalt de advocaat van betrokkene de elementen: integratie en tewerkstelling zowel aan bij de ontvankelijkheid als bij de gegrondheid. Er dient dus met andere woorden vastgesteld te worden dat de advocaat het onderscheid tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid wat betreft de eerder vernoemde elementen niet respecteert.

Indien toch wordt geopperd dat de elementen van integratie en de tewerkstelling elementen ten gronde zijn, dient vermeld te worden dat: wat betreft de integratie: namelijk dat zij lessen heeft gevolgd teneinde de Nederlandse taal machtig te zijn, dat zij ook een professionele opleiding heeft gevolgd, dat zij graag gezien is en dat zij deelneemt aan allerlei activiteiten, dat zij haar leven hier heeft opgebouwd, dat haar centrum van belangen zich nu hier zou bevinden en dat zij relaties zou hebben opgebouwd met Belgen en in België gevestigde vreemdelingen, is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van iets meer dan 3 jaar in een land de taal spreekt en dat zij haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van haar asielaanvraag. Ook wat betreft haar tewerkstelling dient gesteld te worden dat dit geen grond voor regularisatie vormt aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf (gedurende de asielprocedure) in haar eigen behoeften te voorzien.

Tot slot wat betreft de verwijzing naar de Omzendbrief van 15.12.1998 dient er gesteld te worden dat deze Omzendbrief niet langer van toepassing is daar op 17.03.2003 een nieuwe Omzendbrief over de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gepubliceerd in het Staatsblad.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel dat *"volgt uit de overmacht, de schending aan van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, schending van het zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoekster stelt dat zij sinds april 2005 in het Rijk verblijft en dat haar asielprocedure nog steeds hangende is. Zij verwijst naar haar integratie die nooit problemen heeft opgeleverd, daar zij al het mogelijke heeft gedaan om werk te kunnen vinden, lessen heeft gevolgd teneinde de Nederlandse taal machtig te zijn en ook professionele opleiding heeft gevolgd, dat zij bovendien werk heeft van onbepaalde duur met een arbeidsovereenkomst voor arbeiders. Zij stelt dat verweerder niet uitlegt waarom de elementen die werden ingeroepen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. Zij meent dat de motivatie van de bestreden beslissing stereotiep is. Voorts stelt verzoekster dat de bestreden beslissing de aangehaalde elementen van integratie niet betwist. Verzoekster meent dat de verweerder geen enkel ernstig argument aanhaalt waaruit kan worden geconcludeerd dat de door haar aangehaalde redenen onvoldoende zijn.

Vervolgens werpt verzoekster op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, in tegenstelling tot de bestreden beslissing wel degelijk een duidelijk onderscheid maakte tussen de elementen die worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden en de elementen ten gronde en dat dezelfde elementen kunnen terugkeren eerst als buitengewone omstandigheid vervolgens als element ten gronde, wat in casu duidelijk bleek uit de aanvraag. Verzoekster verwijst tevens naar haar begeleidende brief die zij opstelde daar zij op 2 september werd gevraagd het dossier nogmaals integraal te faxen. In dit begeleidend schrijven, benadrukte verzoekster dat haar asielprocedure al meer dan drie jaar en zes maand aansleept en haar goede integratie (werk, talen, opleidingen). Verzoekster concludeert dat de motieven van de bestreden beslissing stereotiep, ongegrond of niet ter zake zijn en dat bijgevolg de bestreden beslissing behept is met afwezigheid van motivatie en de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting en het algemene beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster bespreekt in haar verzoekschrift de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Door louter voor te houden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is, toont verzoekster voorts niet aan dat de motivering niet pertinent en draagkrachtig is. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster stelt terecht dat zij in haar aanvraag duidelijk een onderscheid heeft gemaakt tussen de buitengewone omstandigheden en de argumenten ten gronde en dat buitengewone omstandigheden ook elementen kunnen vormen, die de ten gronde toekenning van het verblijf kunnen handhaven, doch de Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing al de door verzoekster ten gronde ingeroepen elementen heeft onderzocht en is nagegaan of deze een grond kunnen uitmaken om verzoeksters machtiging tot verblijf toe te kennen. De motivering omtrent de goede integratie en de tewerkstelling die als enige elementen ten gronde werden ingeroepen, betreffen dan ook de determinerende motieven zodat verzoeksters argument niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De determinerende motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Indien toch wordt geopperd dat de elementen van integratie en de tewerkstelling elementen ten gronde zijn, dient vermeld te worden dat: wat betreft de integratie: namelijk dat zij lessen heeft gevolgd teneinde de Nederlandse taal machtig te zijn, dat zij ook een professionele opleiding heeft gevolgd, dat zij graag gezien is en dat zij deelneemt aan allerlei activiteiten, dat zij haar leven hier heeft opgebouwd, dat haar centrum van belangen zich nu hier zou bevinden en dat zij relaties zou hebben opgebouwd met Belgen en in België gevestigde vreemdelingen, is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van iets meer dan 3 jaar in een land de taal spreekt en dat zij haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van haar asielaanvraag. Ook wat betreft haar tewerkstelling dient gesteld te worden dat dit geen grond voor regularisatie vormt aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf (gedurende de asielprocedure) in haar eigen behoeften te voorzien.

Tot slot wat betreft de verwijzing naar de Omzendbrief van 15.12.1998 dient er gesteld te worden dat deze Omzendbrief niet langer van toepassing is daar op 17.03.2003 een nieuwe Omzendbrief over de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gepubliceerd in het Staatsblad.(...)”

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden als zou bovenvermelde motivering een stereotiepe motivering zijn, nu expliciet geantwoord werd op de door verzoekster aangehaalde argumenten betreffende haar specifieke situatie ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

De argumentatie van verzoekster aangaande de integratie en de tewerkstelling, komt erop neer dat zij van oordeel is dat dit voldoende aantoont dat zij voldoet aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden. In wezen vraagt verzoekster aldus aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feiten opnieuw te beoordelen. Voor zover verzoekster kritiek levert aangaande de beoordeling van haar verblijfsstatus en de Raad om een nieuwe beoordeling vraagt, dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van een verblijf aan verzoekster. Bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt de gemachtigde van de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verweerder ontkent de aangehaalde elementen van integratie en werk niet, zoals verzoekster terecht stelt, doch oordeelt dat deze elementen onvoldoende

zijn om een machtiging tot verblijf toe te kennen daar *“Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van iets meer dan 3 jaar in een land de taal spreekt en dat zij haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van haar asielaanvraag. Ook wat betreft haar tewerkstelling dient gesteld te worden dat dit geen grond voor regularisatie vormt aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf (gedurende de asielprocedure) in haar eigen behoeften te voorzien.”* Met haar kritiek maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt krachtens artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

Zoals reeds gesteld, heeft de verweerder omstandig geantwoord op alle elementen die door verzoekster werden aangevoerd in haar aanvraag. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoeksters zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de motiveringsplicht geschonden is of dat verweerder niet zorgvuldig te werk zou zijn gegaan en zijn onderzoeksverplichting zou hebben geschonden. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.